

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Martina Bobáka ve věci

žalobce: **Mgr. T. M.**
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**

sídlem Vyšehradská 427/16, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2023, č. j. MSP-440/2023-OSV-OSV/5,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2023, č. j. MSP-440/2023-OSV-OSV/5, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V nynější věci se Městský soud v Praze zabýval výkladem pojmu rozhodného pro aplikaci jedné z výjimek poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (**informační zákon**), konkrétně výjimky dle § 11 odst. 4 písm. b) uvedeného zákona, a dále potřebou na základě konkrétních okolností toho kterého případu provést test proporcionality přesto, že daná výjimka byla naplněna.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

2. Žalobce podal dne 27. 4. 2023 žádost o informaci k Městskému soudu v Praze (**povinný subjekt**) ohledně v té době již zaniklé společnosti AA STYLL, spol. s r.o. v likvidaci (**AA STYLL**). Konkrétně požadoval kopii listiny, na základě které došlo v srpnu 2015 ke a) změně *jednatele* a b) změně *společníka* AA STYLL. Žalobce se označuje za publicistu a požadované informace měly souviset s jeho článkem „X“.¹ Povinný subjekt jeho žádosti vyhověl jen zčásti zveřejněním listiny (rozhodnutí jediného společníka) o změně *jednatele* v obchodním rejstříku a ve sbírce listin. Ve zbylé části žádost (stran poskytnutí dokumentu o změně *společníka*) svým (prvním) rozhodnutím ze dne 6. 6. 2023, č. j. Si 1460/2023-11, odmítl s odkazem na § 15 odst. 1 a § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Žalobce se proti tomu odvolal. Žalovaný jeho odvolání vyhověl a věc vrátil k novému projednání. Podle žalovaného povinný subjekt neprovedl úvahu, zda by v tomto případě nebylo odepření požadovaných informací protiústavním extenzivním výkladem § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Povinný subjekt měl podle něj posoudit, jak by poskytnutí požadované informace mohlo porušit či ohrozit nezávislost a nestrannost soudní moci, na něž se odvolával.
3. Povinný subjekt svým novým rozhodnutím ze dne 24. 7. 2023, č. j. Si 1460/2023-36 (**prvostupňové rozhodnutí**), žádost žalobce ve vztahu k požadovanému dokumentu stran změny společníka opětovně odmítl, a to pro stejné důvody jako v prvním rozhodnutí. Pod zákonnou výlukou § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona je podle něj třeba rozumět i úkony účastníků učiněné vůči soudu. Požadovaná informace se tak podle ustálené judikatury, komentářové literatury a Instrukce Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 24. 7. 2009, č. j. 13/2008 – SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení informačního zákona (**Instrukce**) řadí k informacím podřazeným pod neurčitý právní pojem „*rozhodovací činnost soudu*“. Požadovaná informace je fakticky jednou z příloh úkonu účastníka vůči soudu při projednávání jiných právních věcí. Dále povinný subjekt zdůraznil rozdíl mezi listinami uloženými ve sbírce listin a těmi uloženými v neveřejném rejstříkovém spisu, jehož součástí je právě i požadovaná listina. Je přitom irelevantní, kdy ji účastník soudu předložil (zda před zahájením řízení, nebo v jeho průběhu). Požadovanou informaci nadto nelze poskytnout s ohledem na práva dotčených stran, která převažují nad právem na informaci. Povinný subjekt zmínil, že neposkytnutí takových informací je obecně i snahou nenechat se „vmanévrovat“ do účasti na „veřejném lynči“.
4. Žalobce se odvolal i proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (**napadené rozhodnutí**) jeho odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Zopakoval, že úkony účastníků spadají pod „*rozhodovací činnost soudu*“ ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Uznal, že ačkoli je určitá písemnost součástí neveřejného soudního spisu, *a priori* to nevylučuje přístup k ní podle informačního zákona, ledaže je naplněn některý z důvodů pro neposkytnutí informace. V takovém případě je třeba poměřovat právo na informace s chráněnými hodnotami – zde to jsou autorita, nestrannost a nezávislost soudní moci. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že poskytnutí dokumentů ohledně dotčené změny v obchodním rejstříku nemůže tyto chráněné hodnoty ohrozit. Žalovaný v tomto směru upozornil na možné imanentní omezení základního práva v čl. 17 Listiny základních práv a svobod (**Listina**), a to bez ohledu na jeho odstavec čtvrtý, a dále na široký význam výluky v § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Klíčovou otázkou tak podle něj nebylo, zda lze požadovanou

¹ Dostupné dne 11. 7. 2024 z: X

informaci podřadit pod pojem „rozhodovací činnost soudů“, ale to, zda lze na projednávání případ skutečně § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona aplikovat. Dodal, že požadovaná informace nevypovídá o výkonu působnosti povinného subjektu, není tak dán veřejný zájem na jejím zveřejnění – žádost nesměřuje ke kontrole činnosti orgánů veřejné moci.

II. Žaloba

5. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného a prvostupňového rozhodnutí pro nepřiměřené omezení jeho práva na informace. Pokud jde o důvody žádosti, uvedl, že se z pozice „společenského hlídačského psa“ zajímá o okolnosti převodu celého podílu jediného společníka AA STYLL na společnost Gartol a.s. (vlastněnou panamskou společností). K tomu mělo dojít bezprostředně po neoprávněném čerpání dotace ze strany AA STYLL s tím, že nedoplatek finanční správa pro nedobytnost odepsala. Na základě sdělení, které žalobci poskytl původní společník AA STYLL (a v současnosti příbramský zastupitel), se žalobce zajímá právě o okolnosti tohoto převodu (např. zda byl úplatný apod.).
6. Podle žalobce se na jeho žádost výlučka podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona nevztahuje. Požadoval totiž pouze kopii listiny (smlouvu o převodu podílu) předložené soudu před zahájením jeho rozhodovací činnosti. Její obsah nadto nic nevypovídá o vlastní rozhodovací činnosti povinného subjektu. Výklad, že rozhodovací činností jsou i obchodní listiny předložené povinnému subjektu, které až následně vedou k jejímu zahájení, jde nad rámec informačního zákona. V opačném případě by zákonodárce dotčenou výlučku formuloval např. „*včetně dokumentů povinně předkládaných soudu*“. Navíc je podle žalobce třeba rozlišovat provedení změny v obchodním rejstříku od trestního, správního či civilního řízení. Podklady pro provedení změn v obchodním rejstříku musí být soudu předloženy. Jsou-li rozhodovací činností soudů chápány postupy a úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a k jeho právnímu posouzení, *a contrario* tím nemůže být existence požadované listiny. Její předložení a následná dostupnost v evidenci soudu není postupem ani úkonem soudu směřujícím ke zjištění skutkového stavu věci. Jinak řečeno, až po jejím předložení zahájil rejstříkový soud postupy a úkony.
7. Žalobce též upozornil, že Instrukce je pouze interním dokumentem, kterým nelze závazně vykládat zákon. Závazný výklad může učinit pouze soud. V takovém případě měl žalovaný její obsah v rámci legislativního procesu vtáhnout do informačního zákona (např. změnou dotčené výlučky na „*informace ze soudních spisů s výjimkou rozsudků*“). S ohledem na výklad této výlučky žalobce dále namítl, že povinný subjekt si v rozporu s principy správního řízení vybral pouze ty části komentářové literatury hodící se jeho závěrům. Žalobce konečně zdůraznil, že v případě více dostupných výkladů informačního zákona je třeba volit výklad nejpriznivější pro realizaci práva na informace.
8. Dle judikatury je znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona jasné a srozumitelné, jeho účelem je ochrana nezávislosti a nestrannosti soudní moci při jejím rozhodování. V případě žádosti žalobce ale správní orgány tento význam nepřipustně rozšířily, když soud v této věci rozhodl již v roce 2015. Navíc se jedná o běžný úkon (nikoliv spor), který soud za splnění zákonných podmínek provede. Vyhověním žádosti proto nemůže dojít k ohrožení nestrannosti a nezávislosti soudu, ani k ovlivnění postupu směřujícího k rozhodnutí soudu. Žalobce zdůraznil, že svým požadavkem se nesnaží povinný subjekt vtáhnout do „veřejného lynče“, má jen zájem zjistit, co je obsahem požadovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dokumentu. Žalobce chápe ochranu zájmu očekávání účastníků stran diskrétnosti některých jejich podání vůči soudu, na druhou stranu jako žadatel o informaci očekává, že obdrží co nejvíce možných informací. V tomto směru mohl povinný subjekt dotčené listiny anonymizovat ve smyslu § 12 informačního zákona.

9. Byť požadovaná informace nevypovídá nic o působnosti povinného subjektu, žalobce nikdy nepožadoval to, co vykonal povinný subjekt, ale to, co mu bylo předloženo. Pokud tedy žalovaný uznal, že se žádost netýká výkonu působnosti povinného subjektu jako rejstříkového soudu, tím spíše nelze její odmítnutí vztáhnout pod ustanovení týkající se činnosti soudu. Žalobce přitom netvrdí, že má právo na veškeré informace o působnosti povinného subjektu, požadoval toliko dvě konkrétní listiny. Veřejný zájem odůvodňující žádost žalobce (byť ta ve smyslu informačního zákona nemusí být odůvodněna) v tomto případě nesouvisí s kontrolou činnosti soudu, ale s významem požadovaného dokumentu (otázka nevrácení veřejných prostředků a následné podezřelé majetkoprávní změny).
10. Žalobce dodal, že by na věc měl být spíše aplikován § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona. V kontextu nynější věci by v takovém případě požadovaná informace měla být poskytnuta – právnické osoby mají povinnost předložit soudům dokumenty stran změn v obchodním rejstříku. Případně by bylo možné aplikovat § 11 odst. 1 písm. g) téhož zákona, v jehož smyslu by byla informace též přípustná k poskytnutí, jelikož nemůže ohrozit rovnost účastníků řízení ve věci již provedených rejstříkových změn dle požadované listiny. Nadto je třeba ve smyslu § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona rozlišovat „*informaci vytvořenou nebo získanou v přímé souvislosti se soudním řízením*“ od „*rozhodovací činnosti soudů*“ ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) téhož zákona. Jinak řečeno, byl-li by správný výklad žalovaného, že pod rozhodovací činnost soudů spadá nejen posouzení věci soudem a jeho rozhodnutí, ale i např. listiny předkládané soudu související s jeho rozhodováním, neměl by § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona své opodstatnění, jelikož by ho vždy povinný subjekt obešel právě aplikací § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (**s. ř. s.**)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
13. Nejprve ovšem připomíná, že žalobce uplatnil námitku podjatosti vůči všem soudcům Městského soudu v Praze, a to z důvodu, že povinným subjektem je právě tento soud. Navrhl proto přidělení věci Krajskému soudu v Praze. Nejvyšší správní soud (NSS) usnesením ze dne 3. 1. 2024, č. j. Nao 220/2023 - 25, neshledal důvody svědčící tzv. systémové podjatosti. Přesto z projednávání a rozhodnutí této věci vyloučil předsedu senátu soudního oddělení 18 A, Mgr. Martina Lachmanna, který se jako soudní funkcionář

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

(místopředseda městského soudu) přímo podílel na vyřizování žádosti žalobce o informace, resp. na odůvodnění nového rozhodnutí o odmítnutí žádosti. NSS jinými slovy aproboval, že zdejší soud a konkrétně i senát 18 A (s výjimkou jeho předsedy Mgr. Lachmanna) může ve věci žalobce rozhodnout.

14. O věci soud s ohledem na její povahu rozhodl ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s. přednostně a také bez nařízení jednání. To z důvodu, že účastníci řízení na něm ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. netrvali (žalovaný výslovně jednání nepožadoval a souhlas žalobce byl presumován) a soud neshledal ani potřebu provádět dokazování (některé závěry bylo možné učinit na základě předloženého spisového materiálu, jímž se dle ustálené praxe samostatně nedokazuje, konečné posouzení věci pak bude možné učinit až po doplnění spisu o požadovanou informaci a také vyžádání stanoviska dotčených subjektů). Za takové situace nebylo třeba provést žalobcem předložené podklady (usnesení Policie České republiky ze dne 30. 3. 2017, č. j. KRPS-158262-102/TČ-2016-010081-ODKL; rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 6. 12. 2022, č. j. 148321/2022/KUSK, a rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 19. 4. 2023, č. j. KRPS-71118-36/ČJ-2023-0100AP-106). Tyto podklady se míjejí podstatou rozhodovacích důvodů soudu.
15. K podstatě sporu soud předesílá, že se týká žádosti o poskytnutí dokumentu z agendy veřejných rejstříků právnických a fyzických osob dokládající změnu společníka AA STYLL, ke které došlo v srpnu roku 2015 (z podání žalobce i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalobce zřejmě požadoval smlouvu o převodu podílu uzavřenou dne 12. 8. 2015). K tomu je vhodné uvést, že smlouvy o zastavení podílu, resp. jeho převodu se dokládají rejstříkovému soudu k prokázání navrhovaných změn, přičemž od 1. 1. 2014 se do sbírky listin povinně nezakládají [srov. § 66 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěrenských fondů (**zákon o veřejných rejstřících**) *a contrario*]. Platí tak, že žalobcem požadovaný dokument by měl být součástí neveřejného soudního (rejstříkového) spisu.
16. Pro další úvahy soudu bylo podstatné, zda povinný subjekt (potažmo žalovaný) zkoumali existenci požadované listiny a znali její obsah tak, aby mohli možnost jejího (ne)poskytnutí řádně posoudit (přiměřeně viz rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 As 44/2008 - 116, nebo ze dne 28. 6. 2023, č. j. 4 As 111/2023 - 32). Z žalovaným předloženého spisového materiálu (elektronické kopie listin spisu povinného subjektu sp. zn. Si 1460/2023) totiž nebylo možné zjistit, zda měl on, resp. povinný subjekt rejstříkový spis či jen požadovanou listinu (její kopii) vůbec k dispozici.
17. Proto si soud vyžádal originál spisu sp. zn. Si 1460/2023 a ověřil, že povinný subjekt možnost poskytnutí požadovaných informací a jejich existenci konzultoval i s agendou veřejných rejstříků. Sama požadovaná informace (podle všeho smlouva z 12. 8. 2015) se ovšem v předmětném informačním spise (ani jako vyloučená z nahlížení) nenachází. Rozhodnutí správních orgánů tak nemají dostatečnou oporu ve správním spise ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. To nutně předurčilo i další možný rozsah a podobu soudního přezkumu – soud se mohl věcně zabývat jen těmi otázkami, k jejichž posouzení poskytovala obě rozhodnutí a další obsah správního spisu oporu (především nemohl s konečnou platností posoudit, zda požadovaná informace měla či neměla být poskytnuta). Soud ani nevyzýval předpokládané smluvní strany této smlouvy jako možné osoby zúčastněné na tomto soudním řízení, jelikož si o účastnících tohoto smluvního stranu a jejich přesném postavení nemohl učinit definitivní obrázek.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

18. Pokud jde o vlastní přezkum závěrů správních orgánů, nutno zdůraznit, že spor se týká otázky s ústavněprávním rozměrem, tj. uplatňování jednoho ze základních práv. Právo na informace jako politické právo je zakotveno na úrovni ústavního pořádku v čl. 17 Listiny. Konkrétně podle čl. 17 odst. 2 Listiny pak platí, že *každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu*. S tím také podle čl. 17 odst. 5 Listiny souvisí povinnost státních orgánů a orgánů územní samosprávy za podmínek stanovených zákonem *přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti*. Obdobně je právo na informace zakotveno v čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (pozn. zvýraznění doplněno soudem). V době, která se často nazývá informačním věkem, je naplnění ústavního práva na informace, jež mají k dispozici státní orgány, orgány územní samosprávy a další právní subjekty, které na základě zákona rozhodují o právech a povinnostech fyzických a právnických osob nebo které hospodaří s veřejnými prostředky, klíčovým prvkem vztahu mezi státem a občanem (rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 As 96/2021 - 43).
19. Zároveň platí, že i toto základní právo je omezitelné, jak ostatně předvídá čl. 17 odst. 4 Listiny, podle kterého *svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti* (pozn. zvýraznění doplněno soudem). Obdobně stanoví čl. 10 odst. 2 Úmluvy.
20. Klíčovým právním předpisem, na základě kterého může kdokoli uplatnit právo na informace, je informační zákon. Ten upravuje jednak proces podání žádosti o informaci, ale také ústavním pořádkem předvídané zásahy (omezení) práva na informace, a to vymezením důvodů (druhů informací), které nelze v režimu informačního zákona poskytnout. Jedním ze zákonem předvídaných omezení práva na informace je v této věci sporný § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Podle něj povinný subjekt neposkytne informace o *rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků* [pravomocných i nepravomocných ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10 (č. 123/2010 Sb.)]. V projednávané věci je nepochybné, že městský soud byl povinným subjektem podle § 2 odst. 1 informačního zákona k poskytnutí informace vztahující se k jeho působnosti, když je příslušným rejstříkovým soudem ve smyslu § 1 odst. 4, § 2 ve spojení s § 75 odst. 1 zákona o veřejných rejstřících.
21. Ve smyslu § 90 odst. 1 téhož zákona platí, že rejstříkový soud na základě návrhu oprávněné osoby zkoumá, zda údaje o skutečnostech, které má do veřejného rejstříku (v tomto případě obchodního rejstříku) zapsat, vyplývají z listin, které musí být k návrhu doloženy. Je logické, že pro zápis změny společníka musí návrhovatел změny zápisu rejstříkovému soudu předložit dokument osvědčující (jedná se o deklaratorní zápis) převod či přechod vlastnického práva k podílu dotčené společnosti. V této věci mohlo jít obecně o smlouvu darovací, šlo-li o bezúplatný převod, nebo kupní, šlo-li o úplatný převod. Zároveň lze předpokládat, že požadovaná informace objektivně existuje (bez ní by ostatně nemohlo dojít k zápisu změny společníka AA STYLL) a že povinný subjekt ji má k dispozici. Z popsanych skutečností je nepochybné, že požadovaná informace se týká působnosti povinného subjektu. Ostatně je třeba zmínit, že ustálená judikatura působnost ve smyslu informačního zákona vnímá značně široce a dovozuje domněnku, že dostala-li se požadovaná informace do dispoziční sféry povinného subjektu, lze mít za to, že se k jeho působnosti určitým způsobem vztahuje (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 9. 2010, č. j. 4 As

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

16/2010 - 61, a ze dne 15. 10. 2015, č. j. 6 As 38/2015 - 51). V takovém případě musí povinný subjekt požadovanou informaci poskytnout, ledaže by to bylo v rozporu s jeho působností a posláním (rozsudek NSS 6 As 38/2015).

22. Dále soud pro pořádek zdůrazňuje, že mezi stranami není sporné, že se žalobce nedomáhal nahlížení do spisu, ale požadoval poskytnutí *konkrétní* informace (listiny) ze spisu, a nikoliv kompletní rejstříkový spis (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009 - 106, nebo ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2017 - 21). Rovněž z podané žádosti ani z jiných okolností nevyplývá, že by se žalobce žádostí o informaci snažil obejít právní úpravu pro nahlížení do správního spisu. Soud na druhou stranu souhlasí s žalovaným (bod 62 napadeného rozhodnutí), že i za takové situace není obsah spisu zbaven jakékoliv ochrany. Je tak třeba v každém konkrétním případě zkoumat, zda jsou dány důvody pro neposkytnutí požadované informace, a tedy pro omezení práva na informace.
23. Jak připomenul NSS například v již citovaném rozsudku sp. zn. 1 As 96/2021, jednotlivé výjimky musí být vykládány přísně restriktivně – právo na informace stojí na principu, že je zásadně nutné poskytnout veškeré požadované informace, ledaže tomu brání opravdu závažné důvody, které nad tímto právem převažují. Zákon o svobodném přístupu k informacím vyjímá z informační povinnosti ty informace, u nichž převažuje zájem na neposkytování, zejména proto, že jsou chráněny jinými základními právy (typicky právo na soukromí). I tam, kde se zákonná výluka neuplatní, je pak nutno poměřovat za pomoci testu proporcionality střet práv ukládajících či bránících v poskytnutí informací.
24. Ani jednu z těchto rovin soud nyní nemohl definitivně posoudit, přesto v postupu a závěrech správních orgánů, jakkoli v mnohém správných a pochopitelných, identifikoval další pochybení. Na základě níže rozvedených úvah lze připustit, že ve věci bylo pojmově možné aplikovat výlučku podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, správní orgány ovšem dostatečně, tj. konkrétně a přezkoumatelně s ohledem na všechny okolnosti tohoto případu, neposoudily, za byla její aplikace skutečně nezbytná. Nepožádaly ani o stanovisko potenciálně dotčené subjekty, jejichž identita by vyplynula nejpozději z obsahu požadované listiny (zvláště, pokud ochranou těchto osob, jmenovitě pak bývalého společník AA STYL, samy argumentovaly).
25. Soud již přestřel, že si na rozdíl od žalobce nemyslí, že na jeho žádost nelze vztáhnout výlučku z povinnosti poskytovat informace podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Je toho názoru, že požadovaná informace (dokument dokládající převod podílu) pod rámec „*rozhodovací činnosti soudů*“ spadat může. Povinný subjekt je součástí soustavy českých soudů a obecně je proto oprávněn (a povinen) tuto výlučku aplikovat (viz rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2020, č. j. 10 As 115/2020 - 44, bod 11). Jak již soud vyložil výše, požadovaná informace se týká jeho působnosti. Otázkou tak mohlo být (a povinný subjekt se tím pečlivě zabýval), zda požadovaná informace spadá do rámce pojmu „*rozhodovací činnost soudů*“.
26. Podle žalobce je doslovné znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona jasné a nepotřebuje dalšího výkladu, přičemž povinný subjekt jej vykládá nepřipustně extenzivně. K tomu poukázal na citovaný rozsudek NSS sp. zn. 10 As 115/2020, který označil výklad § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, resp. v něm uvedeného neurčitěho právního pojmu „*rozhodovací činnost soudů*“ za jazykově jasný. Žalobce ale již opomněl, že NSS se vyjadřoval k tomu, že je třeba odmítnout jeho výkladové rozšíření na jiné subjekty, než

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jsou orgány soudní moci [v tamější věci šlo o to, zda lze pod činnost ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona podřadit činnost finančního arbitra]. Jinak řečeno, argumentace žalobce se mívá podstatou tohoto judikátu. NSS v něm totiž nikterak neřekl, co všechno v případě *soudů* spadá pod neurčitý pojem „*rozhodovací činnost soudů*“.

27. Z dikce informačního zákona je zřejmé, že do jeho rámce nepatří pravomocné i nepravomocné rozsudky (tedy formalizovaný výsledek rozhodovací činnosti soudů, který se zásadně poskytuje). Lze tak *a contrario* dojít k tomu, že „*rozhodovací činnosti soudů*“ budou veškeré úkony, které takovému výsledku předcházejí. Naposledy se výkladem tohoto pojmu NSS zabýval v rozsudku z 25. 6. 2024, č. j. 5 As 183/2022 - 29, v němž shrnul, že za rozhodovací činnost soudu je nutné považovat všechny informace související s rozhodováním soudů, s postupem soudů v řízení a s jejich úkony směřujícími ke zjištění skutkového stavu věci a k jeho právnímu posouzení (viz též rozsudek NSS z 29. 4. 2009, č. j. 8 As 50/2008 - 75, č. 1880/2009 Sb. NSS, či rozsudek Krajského soudu v Brně z 7. 12. 2016, č. j. 29 A 133/2015 - 112, a též Jelínková, J., Tuháček, M. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář*. 2. vydání, komentář k § 11, dostupný v systému ASPI). V citovaném komentáři se přitom jasně uvádí, že pod předmětnou výjimku je nutné podřadit i úkonů účastníků řízení vůči soudu či jiným účastníkům.
28. Určitým vodítkem co do obsahu uvedeného pojmu je rovněž § 5 odst. 3 Instrukce, podle kterého je za rozhodovací činnost soudu v jiných než trestních věcech třeba v souladu s účelem informačního zákona považovat *nejen vlastní rozhodování soudů, ale také jejich postup v soudním řízení, jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a úkony účastníků učiněné vůči soudu a ostatním účastníkům řízení v rámci projednávání sporů a jiných právních věcí* (pozn. zvýraznění doplněno soudem). Jakkoli je Instrukce „jen“ vnitřním předpisem nadřízeného orgánu, povinný subjekt se jí musí řídit, neboť se jedná o závaznou správní praxi; z pohledu soudu pak může jít o jednu z výkladových pomůcek, kterou musí zohlednit, byť jí není vázán (k tomu, že i interní předpisy mohou ovlivňovat činnost správního orgánu navenek srov. rozsudek NSS z 30. 3. 2011, č. j. 1 Ao 1/2011 - 49, č. 2444/2011 Sb. NSS).
29. Současně s tím je třeba vzít v úvahu, že předmětné ustanovení informačního zákona a ostatně ani § 5 odst. 3 Instrukce se nevztahují jen na typická sporná soudní řízení, ale i na projednávání *jiných právních věcí* (tedy jiných než sporných věcí). Právě tím je v této věci dotčené řízení ve věcech veřejného rejstříku. To se zpravidla zahajuje na návrh (vyjma situací, kdy má být dosažena shoda mezi zápisem skutečnosti a skutečným stavem, viz § 78 odst. 1 zákona o veřejných rejstřících). Rejstříkový soud po podání návrhu zápisu zkoumá, zda z listin doložených navrhovatelem vyplývají údaje o skutečnostech, jejichž zápisu do veřejného rejstříku se navrhovatel domáhá (Štenglová, I. Komentář k § 90, in Havel, M., Štenglová, I. a kol. *Zákon o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015). Z logiky věci je tak rejstříkovému soudu takový podklad předložen spolu s návrhem na zahájení řízení ve věcech veřejného rejstříku. To, že soudu nejsou v takovém případě podklady pro jeho rozhodnutí předkládány v průběhu řízení, jako je tomu často u sporných řízení v rámci dokazování, nevylučuje, aby takový úkon (podklad) spadal pod rámeček „*rozhodovací činnosti soudů*“ ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona.
30. Rozhodovací činností je tedy ve smyslu toho, co se neposkytuje, třeba rozumět vše, co vede k rozhodování soudu, tzn. veškeré úkony soudu a účastníků směřující zejména ke zjištění skutkového stavu, který pak soud aplikuje na právní rámeček konkrétní věci. Jinak

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

řečeno, rozhodovací činností soudů není jen to, co soudy samy „vytvoří“, ale vše, čím disponují pro svoji činnost, bez ohledu na to, kdo je původcem takového úkonu. Právě posledně uvedené je relevantní pro nynější věc. Lze tak učinit dílčí závěr, že základní obecná otázka, zda požadovaná informace spadá pod rámec rozhodovací činnosti soudu, byla správními orgány posouzena správně – požadovaný dokument by obecně bylo možné považovat za „rozhodovací činnost soudů“ ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona.

31. Pakliže žalobce argumentuje dalšími důvody (výjimkami), které podle něj na jeho věc spíše dopadají (a vedly by k poskytnutí informace), soud s odkazem na již citovaný rozsudek NSS sp. zn. 5 As 183/2022 předesílá, že důvody pro odepření požadované informace uvedené v § 11 informačního zákona se mohou vzájemně překrývat (vzájemně se nevylučují). Pokud musela být informace odepřena podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, nemá význam zabývat se tím, zda mohla být odepřena i podle jiného ustanovení. V tomto smyslu jsou tak úvahy žalobce ohledně aplikace jiných důvodů pro neposkytnutí informací podle § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona mimoběžné. Soud totiž výše postavil na jisto, že důvod pro aplikaci omezení podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona v případě požadované informace nepochybně je.
32. Pro úplnost soud dodává, že § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona se týká informací, které byly vytvořeny nebo získány v přímé souvislosti se soudním, rozhodčím, správním nebo obdobným řízením, a to i před jeho zahájením, a její poskytnutí může ohrozit rovnost účastníků tohoto řízení. Smysl a účel zákonné výluky stanovené v § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona vyjádřil zákonodárce v důvodové zprávě k novele. Zákonodárce zavedením tohoto institutu chce zajistit uplatňování principu rovnosti zbraní i v řízeních, kde je jedním z účastníků povinný subjekt (rozsudek NSS z 16. 5. 2024, č. j. 10 As 79/2024 - 48). Smyslem této výjimky tedy nebylo řešit případy, pokud povinný subjekt sám řízení vede. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona, jež vylučuje poskytnutí informací předaných třetí osobou, aniž k tomu byla povinna, se v nyní projednávané věci logicky neuplatní z toho důvodu, že předložení listiny dokládající převod podílu bylo nezbytnou náležitostí návrhu na změnu zápisu v obchodním rejstříku (srov. § 19 zákona o veřejných rejstřících a přiměřeně též rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2013, č. j. 1 As 73/2013 - 36).
33. Do té míry, do jaké mu to obsah správního spisu umožňoval, se soud věnoval i tomu, jak správní orgány dále posuzovaly, zda bylo na místě § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona v kontextu posuzované věci skutečně také aplikovat. Jinak řečeno, zda povinný subjekt vůbec zkoumal, jestli je aplikace uvedené výjimky nezbytná a poskytnutí informace v části týkající se změny společníka AA STYLL je namíste odmítnout.
34. K limitům aplikování výjimek a omezení z poskytování informací existuje robustní judikatura správních soudů i soudu Ústavního.
35. Soud opět připomíná, že výjimky, resp. omezení z práva na informace (ostatně jako u každého základního práva) musí být interpretovány úzce [srov. rozsudek ze dne 23. 2. 2007, č. j. 10 Ca 144/2005 - 37, č. 1270/2007 Sb. NSS, v němž tento názor zdejší soud vyslovil právě k výjimce podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona]. Nezbytnost omezení musí být v každém jednotlivém případě přesvědčivě a náležitě prokázána a odůvodněna.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

36. Správní orgány i soudy jsou tedy při konkrétní aplikaci a interpretaci zákona, tj. při zvažování výluk obsažených v informačním zákoně, povinny přihlížet k ústavním limitům omezení práva na informace a prioritně usilovat o nalezení jejich ústavně konformního výkladu. Nemohou vycházet pouze ze znění zákona, který je formální podmínkou tohoto omezení. Naopak vždy musí nejprve identifikovat konkurující veřejný zájem či jiné ústavně zaručené právo, které by mělo být zákonnou výlukou chráněno, a vzájemně je poměřovat (například provedením testu proporcionality). Omezení práva na informace (tedy jeho nezbytnost) musí vyplynout z tohoto poměrování (kromě výše uvedených viz podrobněji i nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2023, sp. zn. Pl. 25/21, nebo rozsudek NSS z 1. 2. 2023, č. j. 5 As 104/2021 - 35).
37. Povinností soudu tak bylo posoudit, zda správní orgány zájem chráněný § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona náležitě poměřily s právem (zájmem) žalobce na informace na straně druhé. Žalobce v tomto ohledu, byť výslovně neargumentoval (ne)proporcionalitou zásahu, v žalobě mimo jiné tvrdil, že informace žádá ve veřejném zájmu, že je novinářem a že význam informace je dán významem požadovaného dokumentu (otázka nevrácení veřejných prostředků). Podle něj nemůže dojít k ohrožení nestrannosti a nezávislosti, pokud soud rozhodl již v roce 2015, navíc se jedná o běžný úkon (nikoliv spor), který soud za splnění zákonných podmínek provede. Žalobce rovněž chápe ochranu zájmu očekávání účastníků stran diskretnosti (povinný subjekt mohl dotčené listiny anonymizovat). Jeho argumentace se tak dotýká kolize ústavně chráněných zájmů a jejich posouzení se nebylo možné vyhnout.
38. Podstatou takového posouzení byla v první řadě identifikace smyslu a účelu omezení v § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Správní orgány ve shodě se soudní judikaturou shledávaly účel této výjimky primárně v ochraně nezávislosti a nestrannosti soudní moci při jejím rozhodování (viz i rozsudek NSS sp. zn. 10 As 115/2020 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10). V posuzovaném případě dovodily i zájem na ochraně soukromí (diskretnosti) dotčených osob, s čímž zdejší soud v obecné rovině taktéž souhlasí. Potud nelze správním orgánům co vytknout.
39. Ve světle judikatury Ústavního soudu i NSS je ovšem při střetu práva na informace s uvedenými jinými hodnotami stojícími na stejné úrovni třeba v každém konkrétním případě zvážit, zda bezdůvodně nedostalo jedno právo přednost před druhým (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97). V takové situaci je potřeba, aby povinný subjekt provedl tzv. test veřejného zájmu, resp. test proporcionality (opět viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10 a sp. zn. Pl. ÚS 25/2021).
40. Na základě soudní judikatury lze též poměrně jasně dospět k závěru, že test proporcionality (nezbytnosti aplikace výjimky bránící poskytnutí informace) je nutné provést i tehdy, kdy zákonná úprava takový postup sama nepředpokládá a *prima facie* poskytnutí informace zapovídá [jako je i případ § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona]: *k omezení práva na informace může dojít pouze v případech, kdy má takový postup zákonný podklad a je v demokratické společnosti nezbytný k ochraně jiných konkurujících práv či hodnot (například veřejný zájem, veřejná bezpečnost, práva a svobody jiných apod.). Onu nezbytnost omezení však nelze a priori presumovat pouze ze znění zákona, který je formální podmínkou omezení práva na informace. Naopak, vždy je nutno nejprve identifikovat konkurující veřejný zájem či jiné ústavně zaručené právo, které by mělo být onou zákonnou výlukou chráněno, a vzájemně je poměřovat. [...] V dalších rozhodnutích současně zdejší soud*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

výslovně deklaroval, že žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem, a že v každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci testem proporcionality porovnat dotčená v konfliktu stojící práva a zajistit, aby mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha (nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 25/21, body 42 a 43). Povinný subjekt je proto povinen provést alespoň elementární a bezformální úvahu splňující požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti co do poměrování ústavně zaručeného práva na informace a práv jiných osob či jiných veřejných zájmů (srov. i rozsudek Krajského soudu v Brně z 13. 9. 2023, č. j. 29 A 96/2021 - 47).

41. Oba správní orgány pečlivě pracovaly s doktrinárními a judikatorními východisky, nezpochybnily (byť detailněji nehovořily o testu proporcionality), že informaci lze neposkytnout, jen pokud je to nezbytné z pohledu ochrany jiných ústavně relevantních zájmů (zejména s. 5 prvostupňového rozhodnutí). Způsob, jakým se s otázkou poměření dotčených zájmů vypořádaly, ovšem nebyl dostatečný – judikaturou požadovaná úvaha (poměrování jednotlivých zájmů) se v obou rozhodnutích nachází, správní orgány ovšem ustaly jen u obecných a do značné míry paušálních závěrů. Soud v prvostupňovém a ani v napadeném rozhodnutí nenašel dostatečně odůvodněný závěr, proč podle nich v tomto konkrétním případě převážil zájem na nezávislosti a nestrannosti soudní moci spolu s ochranou soukromí dotčené osoby před právem na informace. Správní orgány fakticky nijak nezohlednily konkrétní skutkové okolnosti věci, zejména ty, jimiž žalobce argumentoval. Konkuruující zájem tak ve skutečnosti náležitě nepoměřily.
42. Správní orgány odkázaly na ochranu soukromí a diskrétnost dotčené osoby (patrně hlavně společníka, který inicioval převod svého podílu, o jehož okolnosti má žalobce zájem), blíže se ovšem (jistě i vzhledem k tomu, že požadovanou informaci samy nedisponovaly) povahou takového dotčení nezabývaly (nijak nezohlednily, zda se požadovaná informace týká citlivých osobních údajů, informací o soukromém a rodinném životě, či naopak jen podnikání a informací obchodní povahy), nezkoumaly, jestli případné vystupování společníka ve veřejném životě neovlivňuje hodnocení míry jeho dotčení či to, zda na jejich závěry nemůže mít vliv, že společnost, o jejíž změnu společníka mělo jít, již v době posuzování žádosti žalobce dávno zanikla a k předmětné změně došlo již v roce 2015.
43. Podle soudu přitom z ničeho nevyplývá, že soukromé dokumenty předložené orgánu veřejné moci nemohou být v režimu informačního zákona nikdy poskytnuty. Na takové případy pamatuje především § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona, jímž se soud zabýval výše a jenž se v nynější věci neuplatní (neargumentovaly jím ani správní orgány). Tím spíše ne, pokud samy správní orgány požadovanou informaci spojovaly s „rozhodovací činností soudu“. Soud přitom nerozporuje, že právo na informace nemá vést k tomu, aby by se mohl každý dostat ke všem důvěrným či soukromým dokumentům a jiným informacím, kterými soudy disponují. Tato premisa ovšem nemůže platit absolutně. I vzhledem k výše rozvedeným judikatorním závěrům nelze akceptovat, aby bylo možné informaci neposkytnout jen proto, že byla povinnému subjektu předána třetími osobami (zejména účastníky řízení) jako neveřejná, aniž povinný subjekt zohlednil všechny konkrétní okolnosti.
44. K opačnému závěru nevede ani správními orgány citovaný rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014 - 48, který se týkal poskytnutí zprávy veřejného ochránce práv o šetření postupu Policie ČR vůči soukromým osobám. NSS vyšel z toho, že informace o činnosti policie se obecně poskytují v závislosti na potřebě kontroly veřejné moci – zásadně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

je třeba trvat na zveřejňování informací, které je potřeba podrobit veřejné diskusi; vzhledem k povaze informací o soukromé osobě *v dané věci* k tomu však nebyl důvod. To přitom není v žádném rozporu s východisky zdejšího soudu rozvedenými výše. NSS ostatně jedním dechem doplnil, že je *vždy nutné zkoumat, zda existuje legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuse. Tento legitimní zájem je zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to z důvodu právě jejich veřejné činnosti* (bod 56 rozsudku). V projednávané věci se přitom žalobce právě takového postavení původního společníka společnosti AA STYL domáhal.

45. Jakkoli soud rozumí rozlišení mezi písemnostmi vzniklými činností soudu a předloženými třetími osobami (a vnímá úvahu obou správních orgánů, že se požadovaná informace přímo netýká činnosti povinného subjektu), takový závěr považuje za nedostatečný (a do určité míry přehlízející záměr žalobce podrobit veřejné kontrole nakládání s veřejnými prostředky). NSS nedávno, byť v jiné souvislosti, zdůraznil, že *(p)okud chce kdokoli veřejně vyjádřit svůj názor a vést veřejnou diskusi v rámci výkonu svobody projevu, potřebuje k tomu informace a ty nemusí být vždy volně dostupné. Ostatně proto o jejich poskytnutí požádal i stěžovatel, u něhož nelze konstatovat, že by jeho žádost a vůbec celý kontext věci nesouvisel s obsahem požadovaných informací, právě naopak* (rozsudek ze dne 21. 2. 2024, č. j. 5 As 91/2023 - 48).
46. Správní orgány současně odhlíží od toho, že za předestřeným účelem upravuje informační zákon i specifické důvody omezení práva na informace z důvodu ohrožení obchodního tajemství či osobních údajů dotčené osoby – viz zejména § 8a, § 8b, § 8c, § 9, § 10. Ani jedním z těchto důvodů přitom blíže neargumentovaly, nezabývaly se ani možností anonymizace pro případ poskytnutí požadované informace. Správní orgány se měly obrátit i na dotčené subjekty, původního a nového společníka, resp. další účastníky tohoto smluvního vztahu, informovat je o žádosti o informace a požádat je o stanovisko k věci (viz rozsudek NSS ze dne 12. 7. 2023, č. j. 3 As 78/2021 - 39, a tam citovanou judikaturu).
47. Správní orgány se blíže nezabývaly ani povahou požadované informace (kterou neměly k dispozici) a žadatele. V rámci svých úvah ostatně nezohlednily ani dobu, před kterou k předání informace povinnému subjektu došlo, povahu dotčeného řízení (již dávno proběhlého) a zejména důvody, pro které žalobce informace požadoval. Ten jim přitom sám sdělil, že se informace vztahuje k nakládání s veřejnými prostředky a že se dotýká činnosti regionálního politika. Podle soudu chybí v argumentaci správních orgánů vysvětlení, jak a proč by veřejná diskuse (o kterou se žalobce dle svých slov snaží) mohla konkrétně zasáhnout do nezávislosti a nestrannosti soudní moci. Tento závěr je podle soudu příliš zobecňující, není totiž zřejmé, z čeho žalovaný (povinný subjekt tak z pohledu soudu činil jen podpůrně) dovozuje, že by se povinný subjekt mohl poskytnutím informace podílet na „veřejném lynči“. Takovýto paušální důvod by totiž mohl být aplikován v případě žádosti jakéhokoliv novináře či publicisty, a zcela by tak vylučoval poskytování informací o veřejně činných osobách. Pakliže taková obava existovala, měla být blíže rozvedena odkazem na činnost žalobce, obsah již zveřejněného článku apod. Ani potřeba ochrany nezávislosti a nestrannosti soudní moci tak v tomto případě není podepřena dostatečně odůvodněnými skutečnostmi.
48. I kdyby tedy soud odhlédl od absence požadované informace ve správním spise, napadené rozhodnutí by stejně nemohl v úplnosti pro nedostatek důvodů věcně přezkoumat. Byl by to totiž soud, který by jako první hodnotil jednotlivé skutkové okolnosti tohoto případu, k nimž se správní orgány v rámci „testu proporcionality“ konkrétně nevyjádřily a jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

názor na ně soud dosud nezná (přestože na mnohé z nich upozorňuje žalobce od samého počátku). Soud proto nemůže ani uzavřít, zda informace měla či neměla být žalobci poskytnuta (a případně poskytnutí informace správnímu orgánu ve smyslu § 16 odst. 6 informačního zákona uložít). Výsledné posouzení proporcionality, stejně jako případnou existenci jiných důvodů pro odmítnutí žádosti o informace, nelze nyní předjímat.

V. Závěr a náklady řízení

49. Na základě shora uvedených skutečností shledal soud žalobu důvodnou, a napadené rozhodnutí proto podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil. Nepřistoupil přitom i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) a ponechal na úvaze žalovaného, zdali bude možné všechny vytýkané nedostatky napravit v rámci odvolacího řízení (z výše popsanych důvodů ani nepostupoval podle § 16 odst. 6 informačního zákona). Zároveň soud v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný shora vyjádřeným právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
50. V dalším řízení tak žalovaný zejména obstará požadovanou informaci. Na základě jejího obsahu se pak obrátí na všechny dotčené subjekty, vyzve je ke sdělení stanoviska a posléze se bude zabývat tím, zda je ve věci skutečně možné aplikovat výjimku dle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Následně posoudí, zdali zájem na nezávislosti a nestrannosti soudů, potažmo soukromí dotčených osob, v daném případě převažuje nad zájmem žalobce na poskytnutí informace, své úvahy přitom opře o posouzení všech konkrétních okolností této věci.
51. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má úspěšný účastník řízení právo na náhradu nákladů. Žalobce nebyl v řízení před soudem zastoupen, má tudíž právo jen na náhradu nákladů ve výši soudního poplatku za podání žaloby (3000 Kč). S ohledem na to, že žalobce ve smyslu rozsudku NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 -79, č. 3344/2016 Sb. NSS, soudu neprokázal vynaložení dalších nákladů v souvislosti s úkony, které v řízení učinil, soud mu nemohl jejich náhradu přiznat (sám se ostatně ve svém posledním podání z 4. 4. 2024 náhrady dalších nákladů nedomáhal).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. července 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.